

· Ή ἄνοιξις εἶναι αὐτὴ τῆς ψυχῆς,
 γελώτων
 κ' ἔρώτων
 καιρὸς εὔτυχῆς,
 καιρὸς χαρῶν
 καιρὸς χορῶν.
 Πηδᾶτε,
 πετᾶτε.
 · Ο βίος βραχύς.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΡΥΣΙΝ

Μάλψ. Schubert: (Das Fischermädchen), A, 49. 13

Μιὰ κόρ' εἶδα 'ς τὴ βρύσι
 μ' ἀνάστημα κομψό.
 Τὴν εἶπα νὰ μ' ἀφήσῃ
 νὰ πιῶ, διατί διψῶ.

Κοκκίνισεν ἔκείνη,
 κ' ώς ἔχλινε σεμνή,
 τὰ γέρια τῆς μ' ἀφήνει
 μαζῆ μὲ τὸ σταμνί.

«Εὐχαριστῶ, τὴν λέγω·
 πλὴν μ' ἔδωσες, θαρρῶ,

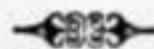

σωτιὰ νὰ πιῶ καὶ καίγω·
δὲν μ' ἔδωσες νερό.»

—
Πῶς μὲ θερίζουν πόνοι
λυπεῖται κ' ἀπορεῖ,
καὶ τὴν σταυριὰ φκαιρόνει,
καὶ πάίρνει δροσερή.

—
Τοῦ λαϊνιοῦ τὸ στόμα
μ' ἐπρόσφερεν εὐθὺς,
καὶ μ' εἶπε· «Πιές ἀκόμα,
καὶ θὰ ιατρευθῆς.»

— «Ἄχ! ὅχι. Θέλεις, φίλη,
νὰ παύσῃ τὸ κακό;
Τὰ δυώ σου δός με χείλη,
τὸ στόμα τὸ γλυκό.»

ΤΟ ΚΑΛΛΟΣ ΤΗΣ

Μελψ. Gounot: (Ange adorable), B, ἀρ. 3

Τὸ ρόδον θάλλει
μ' ἀγνὰ τὰ κάλλη
τοῦ ἔαρος αὔγην·
κ' ἡ καλλονή σου,
ἀγνὴ ἐξ ἵσου,
χαροποιεῖ τὴν γῆν.

